

РЕШЕНИЕ

№ 532

гр. София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7877** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.284 и сл. от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във вр. с чл. 203 от АПК.

Ново разглеждане на исковата молба на П. А. А., уточнена и в това производство, по указание на ВАС с решение № 10533 от 05.07.2019г. по адм.дело № 6957/2018г. на ВАС, че ответникът по предявения иск е ЮЛ - Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) при Министерство на правосъдието.

При новото разглеждане изявленията на страните са за вземане предвид тези при първото разглеждане на делото, като се отнесат към иск, предявен срещу ГДИН, не сочат нови доказателства.

Ищецът чрез адв Д. счита, че твърденията му в исковата молба се доказват от събраните доказателства. С исковата молба се претендира обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, неприятни изживявания и унижение в размер на 70 000 лева, вследствие на незаконосъобразни бездействия на служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, за периода от 01.11.2016 г. – 30.04.2017 г., като мястото на увреждането е арестът на [улица]. Неимуществените вреди се обосновават с недобрите хигиенни и битови условия в ареста на [улица], неосигуряване на достатъчна жилищна площ в затворническата килия, неосигуряване на необходимите здравни грижи, съвместното му настаняване с лица, с които не може да се постигне съвместимост. Определя осъществените действия от служителите на ГДИН като извършени в нарушение на чл. 3 от

Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС). Посочените осъществили се обстоятелства според ищеца са причинили унижаване на човешкото му достойнство, физически болки и душевни страдания.

Ответникът в подробен писмен отговор излага съображения за неоснователност на исковата молба и в писмено становище иска отхвърлянето ѝ. Претендира разностики за юрисконсултско възнаграждение.

СГП счита, че исковата претенция е неоснователна и недоказана. В хода на настоящото производство и в хода на предходно разглеждане не се доказало наличие на всички задължителни елементи от фактическия състав на чл.1 от ЗОДОВ и иска съдът да се произнесе в посока отхвърляне на иска.

По допустимостта на иска:

Съдът намира искът за частично допустим. Констатира, че за част от периода, в който ищецът е бил настанен в ареста на [улица] е налице влязло в сила решение – решение №1/02.01.2019г. по адм.дело № 12860/2016г., оставено в сила с решение № 10144/02.07.2019г. на ВАС на РБ по адм.дело № 2984/2019г. Със същото съдът е разгледал и се е произнесъл по иск с правно основание чл.284, ал.1 от ЗИНЗС, за периода 05.08.2016г. до 16.01.2017г. Тъй като ищецът П. А. е претендирал и по посоченото производство нарушение на чл.3 от ЗИНЗС при престоя си в ареста на „Г.М. Д.“ № 42 за период, попадащ в рамките на исковия период – 01.11.2016г. до 16.01.2017г., с оплаквания условията в ареста, неосигуряване на достатъчна жилищна площ, лоши битови и санитарно-хигиенни условия в килиите и съдът с посоченото решение е приел, че не се установява твърдяното от ищеца действие/бездействие на служители на ответника, както и не се установява да е нарушена нормата на чл.3 от ЗИНЗС, тъй като „в периода от 05.08.2016г. до 16.01.2017г. ищецът А. не е подлаган на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение.“ Посоченото решение е влязло в сила, между същите страни е установяването и отхвърлянето на претенцията. Налице е отрицателна процесуална предпоставка за настоящия иск по отношение на частта му за периода 01.11.2016г.-16.01.2017г. и следва да се остави без разглеждане в тази част.

Искът е допустим в частта му за периода 17.01.2017г.-30.04.2017г., доколкото е предявен от легитимирано лице, с претенция за неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на ответника във връзка с условията на ареста, където ищецът е бил с мярка за неотклонение – „задържане под стража“ през исковия период. Разпоредбата на чл. 284, ал.1 от ЗИНЗС, приложима по силата на § 49 от ПЗР към ЗИДЗИНЗС (ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 7.02.2017 г.), предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3, като искът, който се позовава на такива нарушения е подсъден на настоящия съд, а като ответник е посочено юридическото лице, ГДИН, имащо задължения и отговорности във връзка с условията местата за задържане.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

От фактическа страна се установява, че ищецът П. А. А. е настанен в ареста на [улица] при ОСИН С. на 05.08.2016 г. по досъдебно производство № 25282016 г. по описа на РУ – Е. П., пр.пр. № 753/2016 г. за престъпление по чл. 129 от НК, където е пребивавал до края на исковия период 30.04.2017г. и след това – до 01.07.2017 г., когато е бил преведен в затвора в [населено място].

В рамките на допустимата част от исковия период - 17.01.2017г.-30.04.2017г. се

установява, че П. А. А. е пребивавал в килия № 11 на 4 етаж, след като на 07.12.2016г. е преместен там от друго арестно помещение (№ 11 на етаж 5, а преди това № 14 на етаж 5). Тези помещения, по данни на ответника (л.24 и сл. по делото), които не са опровергани, са с приблизителна площ около 16 кв.м., разполагат със собствен санитарен възел, непрекъснат достъп до течаща вода, мивка, и тоалетна чиния, като санитарният възел е отделен от останалата част на килията чрез масивна преградна стена с височина 1, 2 м., подът му е с трайно подово покритие – плочки теракота, а стените са облицовани с фаянсови плочки. Сочи се от ответника необорена информация, че по време на исковия период спалните са оборудвани с 5 броя самостоятелни легла, метални маса и столове, буферна решетка, отделяща прозорците от килията, 8 броя метални шкафчета за съхранение на хранителни продукти и разрешени вещи от задържаните лица, килията е оборудвана с 2 броя отварящи се прозорци, като елементите от конструкцията на дограмата и материалите, от които е изграден стъклопакета на прозорците позволяват достъп на достатъчно естествена светлина и пресен въздух в помещението. В арестните помещения имало изградена система за захранване на 12 V ра прав ток и система за ефирна цифрова телевизия. От събраните доказателства се установява (обстоятелство, което не се оспорва от ищеца), че през периода, в който той е бил настанен в килия № 11 на 4 етаж, в килията освен него, са настанени, както следва, от 22.12.2016 г. до 17.03.2017 г. – няма други задържани лица, от 17.03.2017 г. до 20.03.2017 г. – 1 задържано лице, от 20.03.2017 г. до 21.03.2017 г. – няма други задържани лица, от 21.03.2017 г. до 24.03.2017 г. – 1 задържано лице, от 24.03.2017 г. до 06.04.2017 г. – няма други задържани лица, от 06.04.2017 г. до 16.04.2017 г. 1 задържано лице, от 16.04.2017 г. до 27.04.2017 г. – няма други задържани лица, от 27.04.2017 г. до 28.04.2017 г. – 1 задържано лице, от 28.04.2017 г. до 29.04.2017 г. – 2 задържани лица, от 29.04.2017 г. до 01.05.2017 г. – 1 задържано лице. Съгласно изложеното в посочената справка в периода от 22.12.2016 г. до 17.03.2017 г. П. А. А. е бил настанен самостоятелно в килия № 11 поради изявено от него желание в килията да не бъдат настанявани други лица. По делото (на л.31) е приложено заявление от П. А. до началника на следствия адрес, че от 06.11.2016г. прекратява гладната стачка, поддържа молба да бъде преместен в СЦЗ-следствена група по здравословни причини. Моли по възможност дотогава да остане в XI килия. Като доказателство по спора е представена епикриза на П. А. А., от която се установява, че същият е постъпил във вътрешното отделение на Специализираната болница за активно лечение на лишени от свобода на 14.09.2016 г., като е бил изписан на 07.10.2016 г., с посочена диагноза „протестна реакция – отказ от храна“. Това пребиваване е неотнормено предвид, че е извън допустимия исков период.

От представената като доказателство по спора медицинска справка (л.32 по делото) се установява, че за периода 10.08.2016г. са били регистрирани 18 прегледа на лицето, с поставени диагнози, като относими са: На 24.01.2017 г. и на 06.02.2017г. за цервикобрахиален плексит, на 27.01.2017 г. е бил осъществен преглед на ищеца, свързан с кръвното му налягане,), ОКГДП на 10.02.2017 г., ОВИ на 23.02.2017 г., бронхит 06.03.2017 г., интеркостална невралгия 21.03.2017г., невроза 03.05.2017 г.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето К. С. К.. Посочва, че познава ищеца А., когато го докарвали в килия № 11 при него, вътре било непоносимо. П. А. не приличал на човек, бил отслабнал, изтормозен, много нервен. Обстановката не била нормална, той също бил много изнервен. Споделил му, че стоял сам четири месеца, бил първият, който

вкарват при него.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, оборима презумпция. Следователно отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение (чл. 3, ал. 1), както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ или „задържането под стража“, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност (чл. 3, ал. 2).

С оглед събраните доказателства по делото, искът с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС се явява недоказан. Съгласно практиката на ЕСПЧ, чл. 3 от ЕКПЧ налага на държавата да се увери, че лишеният от свобода изтърпява наказанието си при условия, съответстващи на зачитането на човешкото достойнство, че начинът на изпълнение на мярката не излага лицето на отчаяние или изпитание, надхвърлящи по интензивност неизбежното ниво на страдание при престой в затвора и че по отношение на практическите изисквания на лишаването от свобода, здравословното и душевно състояние на лишения от свобода, са гарантирани чрез спазването на законовите изисквания. В контекста на тази съдебна практика законодателят е приел в националното законодателство чл. 3 от ЗИНЗС, с който забранява жестокото, нечовешко и унижително отношение към лишените от свобода и поставянето им в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ или „задържане под стража.“ Доказателствата, събрани по делото, в т. ч. писмените доказателства, представени от ответника, показанията на разпитания по делото свидетел, не доказват незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица от администрацията на ГД „ИН“, още по-малко на такива, които да са довели до унижително отношение, пораждащо чувство на страх и незащитеност по смисъла на чл. 3 ал. 2 от ЗИНЗС. С оглед липсата на нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС се явява неприложима презумпцията за настъпили вреди съгласно разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, тъй като в този случай такива не могат да се предполагат, предвид недоказаност на предпоставките по чл. 3 от ЗИНЗС (ДВ бр.25 от 2009 год.). Дори и при твърдението за настъпили неимуществени вреди, извън хипотезата по чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, в която се предполагат, то не е доказано, което от своя страна налага и извод за липса на пряка и непосредствена причинна връзка между твърдените вреди и незаконосъобразни действия или бездействия на затворническата администрация. Недоказани останаха твърдения за жестокото, нечовешко и унижително отношение чрез недостатъчна жилищна площ в мястото за изтърпяване на наказанието, медицинско обслужване, настаняването в помещение заедно с лица, които са от други етнически групи или със здравословни проблеми (което не може да представлява

незаконосъобразна дейност на ответника). Дори и да се приеме, че ищецът е имал неприятни душевни преживявания и се е чувствал изтомян и изнервен (такъв изглеждал по думите на свидетеля) при престоя си в ареста, то не се доказва това негово състояние да е пряко причинено от действията или бездействията на администрацията на ответника, които да се окажат като жестоко, нечовешко и унижително отношение. В процесния случай, бездействията са формулирани от ищеца чрез посочване на законовите задължения, които служителите от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е следвало да осъществят, но същите не са осъществили. Дейността на администрацията на ареста е регламентирана в ЗИНЗС и Правилника за прилагането му. Съобразно чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отношение. В тази връзка и съобразно чл. 3, ал. 2, т. 2 и т. 3 от закона, за изтезания, нечовешко или жестоко отношение се смятат умишлено поставяне в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, изразяващи се в лишаване от достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможности за човешко общуване, унижително отношение, което уронва човешкото достойнство на осъдения, поражда чувство на страх, незащитеност или малоценност. Такова умишлено поставяне на ищеца в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието при настаняването му през исковия период в килия № 11 на 4 етаж в следствения арест за исковия период 17.01.2017г.-30.04.2017г. не се установява по делото от събраните доказателства.

Конкретно по оплакванията на ищеца:

Едно от конкретните оплаквания, с които се обосновава исковата претенция на ищеца е това за липсата на достатъчно място в килията, в която е бил настанен в ареста на [улица]. Според практиката на ЕСПЧ, ако затворниците имат на разположение по-малко от три квадратни метра жилищна площ, пренаселеността трябва да се счита за толкова тежка, че да доведе само по себе си, независимо от други фактори, до нарушение на чл. 3 от Конвенцията. При оценката на това дали е налице нарушение на чл. 3 от Конвенцията по отношение на липсата на лично пространство, трябва да се вземат предвид следните фактори: (а) всяко задържано лице трябва да има индивидуално място за спане; (б) всяко задържано лице трябва да има най-малко три квадратни метра жилищна площ; и (в) размера на килията трябва да дава възможност на задържаните лица да се движат свободно между мебелите. Липсата на някои от тези елементи сама по себе си поражда сериозно предположение, че условията на задържане са в нарушение на този член. От събраните по делото доказателства се установява, че при престоя си в ареста П. А. А. за разглеждания в настоящото дело исков период 17.01.2017г.-30.04.2017г. е бил настанен в килия № 11 на 4 етаж, с площ от около 16 кв.м., която разполага със собствен санитарен възел, непрекъснат достъп до течаща вода, мивка, и тоалетна чиния, като санитарният възел е отделен от останалата част на килията чрез масивна преградна стена с височина 1, 2 м. Подът на санитарния възел е изграден с трайно подово покритие – плочки теракота, а стените са облицовани с фаянсови плочки. Всяка една от килиите е оборудвана с 5 броя самостоятелни легла, метални маса и столове, буферна решетка, отделяща прозорците от килията, 8 броя

метални шкафчета за съхранение на хранителни продукти и разрешени вещи от задържаните лица, килията е оборудвана с 2 броя отварящи се прозорци, като елементите от конструкцията на дограмата и материалите, от които е изграден стъклопакета на прозорците позволяват достъп на достатъчно естествена светлина и въздух в помещението. От събраните доказателства се установява, че през периода, в който той е бил настанен в килия № 11 на 4 етаж, в килията освен него, са настанени, както следва –от 22.12.2016 г. до 17.03.2017 г. – няма други задържани лица, от 17.03.2017 г. до 20.03.2017 г. – 1 задържано лице, от 20.03.2017 г. до 21.03.2017 г. – няма други задържани лица, от 21.03.2017 г. до 24.03.2017 г. – 1 задържано лице, от 24.03.2017 г. до 06.04.2017 г. – няма други задържани лица, от 06.04.2017 г. до 16.04.2017 г. 1 задържано лице, от 16.04.2017 г. до 27.04.2017 г. – няма други задържани лица, от 27.04.2017 г. до 28.04.2017 г. – 1 задържано лице, от 28.04.2017 г. до 29.04.2017 г. – 2 задържани лица, от 29.04.2017 г. до 01.05.2017 г. – 1 задържано лице. Съгласно посочената справка в периода от 22.12.2016 г. до 17.03.2017 г. П. А. А. е бил настанен самостоятелно в килия № 11, поради изявено от него желание в килията да не бъдат настанявани други лица. Съгласно приложеното негово заявление на л.32 оп делото е видно, че самият той е пожелал да остане във въпросната килия №11 на 4 етаж до преместването му в СЦЗ и през исковия период е бил именно в тази килия. Установява се, че ищецът има индивидуално място за спане, има най-малко три квадратни метра жилищна площ, като в исквата претенция не се съдържа оплакване размера на килията да не му дава възможност да се движи свободно между мебелите. Предвид, че през по голямата част от исковия период ищецът е бил или сам в килия от 16 кв.м. или с още 1 задържано лице (за кратко 28.-29.04.2017г. – 2 задържани лица), не се установява положение, при което задържаният да е разполагал с по-малко от 3 кв.м.жилищна площ и да не е могъл свободно да се движи между мебелите в килията. Освен това размерите на спалното помещение под минимума, установен в практиката на ЕСПЧ биха могли да доведат до нарушение на чл. 3 от Конвенцията, ако са били комбинирани с други аспекти на условията на задържане – като например липса на уединение при използване на тоалетната, лоша вентилация, липса на достъп на естествена светлина и свеж въздух, липса на подходящо отопление или липса на основна хигиена – това води до ниво на страдание, което надвишава това, присъщо на задържането, което обстоятелство не се установява от събраните по делото доказателства. Изявлението на свидетеля „беше непоносимо“, не носи никаква конкретика относно тези обстоятелства.

Освен размерът на наличното пространство, други аспекти на физическото състояние на задържане също са от значение за оценката на съответствие с чл. 3 от Конвенцията. Тези елементи включват по - специално достъп до упражнения на открито, естествена светлина или въздух, наличие на вентилация, адекватност на отоплението, възможност за използване на тоалетната в уединение и съответствие с основни санитарни и хигиенни изисквания. По този начин, дори и в случаите на затворнически килии, които осигуряват 3-4 квадратни метра жилищна площ на един лишен от свобода, може да има нарушение на този член, ако факторът на пространството е

съчетан с липса на вентилация и осветление, каквито обстоятелства не бяха доказани по несъмнен начин в производството пред тази съдебна инстанция. От събраните по делото доказателства се установява, че в спалните помещения, където е бил настанен П. А. А. е имало тоалетна и достъп до течаща вода, както и достатъчно светлина.

По другото оплакване за бездействия на администрацията довели до влошаване на здравето му, съдът не стигна до извод, за установено по делото бездействие на администрацията на ареста във връзка с изпълнение на задълженията ѝ по чл. 128, ал. 1 от ЗИНЗС, предписващ при изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода. Видно от медицинската справка на ищеца са извършване прегледи, поставяни диагнози и са предписвани лекарства няколко пъти през исковия период.

Тоест от събраните по делото доказателства, не се установява обстоятелството ищецът да е бил лишен от медицински грижи, като в тази връзка са създадени условия за опазване на неговото здраве. Няма конкретни данни ответната страна да е проявила бездействие и да не е осигурила дължимата медицинска помощ на ищеца, когато такава е поискана от него или той да се е нуждаел от такава, а да не му е оказвана.

По отношение на оплакванията, свързани с настаняване с други лица: От събраните по делото доказателства не се установява обстоятелството при настаняването на ищеца в килия в ареста на [улица] да е била нарушена нормата на чл. 246, ал. 1 от ЗИНЗС, съгласно която при разпределението обвиняемите и подсъдимите се настаняват отделно: мъжете от жените, непълнолетните от пълнолетните, лицата, които не са български граждани, от останалите. Не се установява и претендираното от ищеца обстоятелство на причинени му неимуществени вреди в резултат на действията на служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, изразяващи се в това, че за голям период от време същият е бил изолиран в самостоятелна килия, което е довело до причиняването на психически тормоз. От справката се установява, че арестът не предвижда наказателна килия и ищецът не е настаняван в такава, че да се говори за поставяне в принудителна изолация. Твърдението за принудителна изолация и вреди от такава не кореспондира със заявлението му да продължи да бъде настанен в килия № 11 на 4 етаж, В справката се сочи, че в периода от 07.12.2016г. до 17.03.2017г. П. А. е бил настанен самостоятелно в помещение № 11 на етаж 4, поради изявено от него желание в килията да не бъдат настанявани други задържани лица и наличие на възможност за изпълнение от страна на администрацията. Действително, по делото информацията за изрично настояване на ищеца да бъде сам не се открива в писмен вид, а се сочи от ответника като заявено желание. Но самостоятелното пребиваване в помещение, в което самият задържан е поискал да остане, което не представлява наказателна килия, а килия като останалите в ареста, не би следвало да се приема като изолация с ефекта на настаняване в подобен тип помещения. В досието му не се представя както нарочна молба да бъде сам, така и такава да не бъде сам. Безспорно е обаче, че е помолил по възможност да остане в 11 килия и това му желание е съобразено през исковия период. Непоследователно е твърдението за

жестоко отношение, чрез пребиваване самостоятелно в килия, при положение, че се излагат оплаквания от настаняване с лица предвид здравословното им състояние или други особености.

Възраженията на ищеца, относно настаняване с лица, с които не може да постигне съвместимост и т.н.(имат здравословни проблеми или др.), са несъстоятелни, доколкото от една страна същият, ако изобщо в допустимия исков период е бил настаняван заедно с други задържани лица, те са най-много 1 или 2, а от друга страна техните етническа принадлежност, произход, образование, лично или обществено положение (в това число здравословно състояние) или имуществено състояние, не могат да бъдат основание за разделение съгласно чл.6, ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБ и не може да се вмени на администрацията едно такова съвместно настаняване като незаконосъобразно действие или бездействие.

При горните изводи претенцията за неимуществени вреди в претендирания размер е недоказана за допустимия исков период 17.01.2017 г. – 30.04.2017 г. От събраните по делото доказателства не се установява доказано подлагане на ищеца на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение (чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС), както и поставяне на лицето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража", изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, които да уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност (чл. 3, ал. 2). Съдът съобразява и принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, съобразно който предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните (чл. 6, ал. 2 от ГПК). Възможно е определени обстоятелства действително да са се осъществили, но това са обстоятелства, които не бяха доказани в производството пред настоящата инстанция, развило се на две разглеждания и инстанции. Недоказаният като предпоставки на отговорността на ответника иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед претенцията на ответника за разноски и изхода от спора, настоящата инстанция намира, че на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ГД „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието следва да се присъди сумата от 100 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение. Воден от горното съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. А. А. иск за обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, неприятни изживявания и унижение в размер на 70 000 лева, вследствие на незаконосъобразни действия и бездействия на служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, следствия арест на [улица], [населено място], за периода 17.01.2017 г. – 30.04.2017 г., .

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛАЖДАНЕ исковата молба в частта за периода от 01.11.2016г. до 16.01.2017г.

ОСЪЖДА П. А. А. да заплати на ГД „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс пред тричленен състав на АССГ, съгласно чл.285, ал.1, предл.2 от ЗИНЗС.

СЪДИЯ: